

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Secunda Secundæ Et Tertia Pars Divi Thomæ Complectitvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores, & praxim spectantes, maximè circa
Sacramenta, accuratè declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1664

Sect. V. Longè à puritate & sanctitate abest doctrina hæreticorum: ubi
etiam de sanctitare vitæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13826

SECTIO QUARTA.

Quantum à Fidei Catholica puritate & sanctitate distent Mahometis dogmata.

I. IUDAEORUM ergo nugis & fabulis relictis, ad fordida & lutulentam Mahometanorum sectam, porcisque aptiorem quam hominibus, sermonem transferamus, eamque quantum fas est, & fieri honeste potest, obiter hic ob oculos ponamus, tot enim in Alcorano illo, quem librum Scripturæ loco Fideique suæ regulæ habent, turpia ac fœda continentur, omnique honestati contraria, ut nemo ea cogitare sine rubore, nedum referre possit. Nec mirum; cum enim Mahometes ipse, libri hujus, dogmatumque in eo contentorum auctor, profligatæ planè vitæ, perditissimisque moribus fuerit, & ad omnem libidinem projectus; talis inquam cum esset, alios suo ingenio fingere voluit, sibi que reddere quàm simillimos, efficeretque ut hominem exuentes in brutorum mores fœdè que transirent. Sed doctrinam ejus & dogmata tantisper inspiciamus.

Inprimis itaque disciplinam omnem, vivendique rationem, quam in Alcorano tradit, in obfcœnitate, turpitudine, spurcitiæ, carnisque voluptatibus fundat. Suis proinde sectatoribus non fornicationes tantùm, illegitimisque hujuscemodi concubitus concedit, sed, quod horrendum dictum est, peccatum etiam nefandum seu sodomiam liberè permittit. Imo summam hominis felicitatem, finemque ultimum in hujuscemodi voluptatibus, corporisque deliciis constituit, nec aliam suis, etiam post hanc vitam beatitudinem promittit, eamque Optimam Dei remunerationem appellat: quod quid aliud est quàm hominum mentibus faces ad libidinem supponere, eosque ad omnem turpitudinem incitare & incendere, incredibilemque morum corruptelam in Republicam inducere. Ut enim ad vitium non prona tantùm est sed præcepta via, quæ hac in parte ab illis expectari moderatio potest, quibus ab ipso legislatore porta ad luxuriam aperitur, stimuli que insuper ad summam in hoc genere nequitiam admoventur, quis inquam miretur si in omni se turpitudinum cœno porcorum instar volent. Quia de causâ Avicenna, etsi Mahometis dogmatibus ac præceptis à puero imbutus, in illâ sectâ annis aliquot permansisset, eam tamen postea, solo naturalis luminis ductu reliquit, quod scilicet indignum ipsique etiam rationi contrarium ei videretur, hominis felicitatem in re tam vili ac fœdâ constituit.

II. Inprimis ergo quid tam absurdum, tam stolidum, tam ab omni penitus ratione alienum, quàm nobis non inesse liberum arbitrium, sed homines pecudum ritu agi, & internâ quadam vi ac naturæ pondere ad quidlibet rapi; quod aliud nihil est quàm in scelerum omnium voraginem mortales demergere, efficeretque ut nulli unquam, vel demonis suggestioni, vel naturæ depravatæ appetitioni cupiditatique resistere conentur, cum ex hoc hæreticorum principio persuasum habeant, id se præstare non posse, sed ferreâ quadam necessitate ad consensum pertrahendos. Huic affine est quod aiunt, divina scilicet præcepta esse observatu impossibilia. Docent insuper bona opera ad salutis, æternæque beatitudinis adeptionem nihil conducere, imo obesse potius, viamque ad eorum præcludere, à quibus proinde sedulo aiunt cavendum. Solam Fidem asserunt ad salutem consequendam sufficere, quàm quisquis servat, quantivis que se sceleribus ac flagitiis contamine, cœlum abique omni dubitatione consequetur. Peccata omnia affirmant esse paria, ita ut æquale delictum admittat qui verbum aliquod otiosum profert, ac qui hominem occidit, imo qui vanus sanguine etiam paterno per summum scelus imbuat. Quo sceleratior es (inquit Lutherus, qui ubique pingue quiddam & peregrinum sonat) eo Deo vicinior. Præterea, optimus orationem Domini-

III. Nec Mahometi suæ etiam desunt fabulæ, quas in Alcorano scriptas reliquit. Docet itaque Solem & Lunam in luce ac splendore pares olim fuisse; dum autem, inquit, Angelus Gabriel festinantius cœlum peteret, alas casu Lunæ affricuit, sicque lucem ejus magnâ ex parte extinxit, indeque ortam ait diei noctisque differentiam. Solem insuper singulis noctibus lavare se asserit, atque ita puriorem pulchriorémque die insequente se mundo resurgendo ostendere. Cœlum ait ex fumo factum esse, fumum verò hunc ex vapore maris esse confectum, mare autem ex monte Kaff dicto profuere affirmat, montem denique istum in Angeli manu situm esse docet, am-

IV. Nihil verò in hoc genere absurdius, quàm fabulosum illud iter, quod se equo illi suo, quem Alborac vocat, insidentem suscepisse asserit, in quo tot ridicula ac ficta, omnemque Fidem excedentia recenset, ut mirum sit quemquam, nisi perfrictæ planè frontis, & cui nulla est existimationis cura, ea voluisse referre. Quis ergo hanc procedendi viam, tot fordibus, signentis, & mendaciis scatentem, ab ullo rationis compote amplectendam existimaverit? quis si cum Fidei nostræ puritate, excellentiâ, majestate eam contulerit, religionis nomen dixerit promereri? Nihil tamen his Mahometis præceptionibus ac placitis meliora, imo multo fortassis pejora sunt dogmata hæreticorum, ut jam ostendam.

SECTIO QUINTA.

Longè à puritate & sanctitate abest doctrina hæreticorum: ubi etiam de sanctitate vitæ.

QUI quis itaque heterodoxorum doctrinam præceptaque ad Fidem & mores spectantia animo revolverit, eos ne latum quidem unguem Mahometanis hac in parte vel Judæis cedere animadvertot. Aliis autem brevitatibus causâ ommissis, oculos in nostris tantùm temporis hæresim conjiciam; quæ nihilominus hujuscemodi monstrorum, pravorum scilicet dogmatum, ad morum corruptelam vivendique libertatem & licentiam homines inducentium adeo est fecunda, utin eam, omnium ferè sæculorum colluvies, reliquarumque hæresum sordes velut in sentinam confluisse videantur.

I. Hæreticorum dogmata quantum à puritate doctrinæ Catholice discrepent.

II. Absurda quaedam recensentur hæreticorum placita.

III. In bona opera acriter exhortantur sectarii.

IV. Novus orationum Dominicorum recitandi modus.

Tom II

Dominicam recitandi modus est; ut varia blasphemiarum, execrationes, perjurya, & id genus alia articulis singulis interponantur, ut securi sinus habere nos quod dimittat Deus dum in fine, debitorum ab eo remissionem petimus. Fornicationem insuper; imo adulterium approbat hic apostata, & uxoris loco, ancillae confortium viro interdum permittit. Imo continentiam ab impudicis actibus nemini, & aetatis integrae & roboris, nisi Deus faciat miraculum, sectarii censent esse possibilem. Tandem, ne hujus sectae hominibus suae etiam desint blasphemiae, hanc inter alias nefandissimam habent, & merito ab omnibus execrandam, Deum scilicet, non solum permittere, sed directe velle & decernere peccata omnia, quae in dies sunt ab hominibus, imo occultam quadam vi & suggestione secreta homines ad flagitia movere, instigare & impellere: Deum proinde asserunt, verè & proprie causam & auctorem esse omnium peccatorum, utpote quo volente, jubente, praedestinate, impellente perpetrantur. Haec illi, & alia his similia, quae quisquis legit, Mohometem haud dubie revixisse existimabit.

Terrima
sectariorum
blasphemia.

III.

Ex his hareticorum dogmatibus quanta inter eos corruptela sit conspicienda.

Lutherus
Dominicam
primam ad
ventus.

Quid de sui gregis hominibus, quoad vitam sanctitatem senserit Lutherus.

Quis itaque non videt inter sectarios, apud quos hujusmodi vigent dogmata, nullam reperiri sanctitatem posse, cum cuncta ad libertatem & licentiam tendant, hominesque ad libidinem, luxuriam, & omne flagitiorum genus impellant. Hinc non multis postquam haec secta emerit annis, qui eam amplectebantur, disciplinae hujus ductu corruptis adeo depravatisque erant moribus, ut apud omnes maxime infames essent, ejusque in qua vivebant Reipublicae dedecus & probum haberentur. Sed Lutherum de suo grege ac doctrinam hac in parte loquentem audiamus: *Mundus, inquit, ex hac doctrina in dies deterior evadit: quod pessimi demoni opus & negotium est. Enimvero videmus, quod hoc tempore homines sint magis avari, immisericordes, impudici, proceres, adeoque deteriores, quam antea in Papatu fuerunt.* In sermonibus etiam conviv. Germanicis, inter alia sic habet: *Post revelatam Evangelium virtus est occisa, justitia oppressa, temperantia ligata, veritas a canibus dilacerata, fides clausa, nequitia quotidiana, devotio pulsa, &c.* Primarius etiam quidam Lutheri discipulus, miserum eorum statum, qui novi hujus Evangelii doctrinam amplectebantur, suorum scilicet sodalium deplorans, de iis eorumque vivendi ratione sic scribit: *Ur, inquit, totus mundus agnoscat eos non esse Papistas, nec bonis operibus quicquam fidere, illorum operum nullum penitus exercent. Ieiunii loco, commessationibus & perpotationibus nocte dieque vacant. Vbi pauperibus benigne facere oportebat, eos deglubunt & excoriant. Precationes vertunt in juramenta, blasphemias, & divini nominis execrationes, idque tam perditè, ut Christus ne ab ipsis quidem Turcis hodie tantopere blasphemetur.*

IV.

Erasmus in Epistola ad Vulturium Neocemum sectarios laeserit.

Hinc Erasmus, etiam hujus sectae hominibus nimium saevit, multusque ex eorum erroribus dedit occasionem, de iis loquens, sic habet: *Profer mihi, quem istud Evangelium ex commessatore sobrium, ex feroci mansuetum, ex rapaci liberalem, ex maledico benedictum, ex impudico reddiderit verendum. Ego tibi multos ostendam, qui facti sunt seipsum deteriores.*

V.

Concluditur, nec apud Iudaeos,

Cum ergo nota verae Ecclesiae sint doctrinae & vitae sanctitas, certum omnino est, nec apud Iudaeos, nec Mahometanos, nec hareticos veram posse reperiri Ecclesiam. Et licet inter Catho-

cos etiam, multi sint vitae non usque adeo perfectae, imò qui variis saepenumero peccatis criminibusque sint irretiti, hoc non ex Ecclesiae Catholicae doctrina provenit, cujus leges omnes & praecipua ad integritatem morum, vitamque honestam & sanctam traducendam ducunt, sed quia his relictis, appetitui corruptaeque naturae propensione morem gerunt, sicque innumeris sese implicent sceleribus. Hoc tamen Catholicae Ecclesiae veritati non obstat, cum Christus ipse triticum unam cum zizaniis, adeoque bonos cum malis permixtum iri praedixerit: nullus nimirum locus tam sanctus est, in quo mali non reperiantur; cum nec in paradiso nec Christi schola defuerint.

Nullus locus tam sanctus in quo mali interdum non reperiantur.

Jure itaque doctrinae puritas & sanctitas nota est verae Fidei, & inter praecipua motiva credibilitatis enumeranda, nostraeque Ecclesiae apprimè congruit, utpote in qua nihil peregrinum, nihil exoticum, nihil non rationi summe consentaneum, nihil denique quod pietatem & sanctitatem non spiret reperitur. Est nimirum usquequaque sancta, sancta capite, sancta sponso, sancta lege, sancta doctrina, sancta moribus, & vel hinc ab omni heterodoxorum secta evidentissimè discernitur.

VI.
Doctrinae puritas nota est vera Ecclesia.

SECTIO SEXTA.

Miraculorum perpetratio Ecclesiam in qua sunt, ostendit esse Veram.

TERTIUM quod doctrinam aliquam reddi evidenter credibilem, est gloria miraculorum: illa siquidem Fides jure meritissimo vera, & ab omnibus amplectenda censetur, ad quam firmandam, stabilendamque miranda plurima vim omnem naturalem superantia patrantur. Hinc Christus Matth. c. 11. duobus illis discipulis à Joanne missis sufficiens doctrinae suae testimonium dedisse se existimavit, dum miracula à se perpetrata iis in memoriam reduxit, & quaedam, illis etiam spectantibus patravit: *Euntes, inquit, renunciate Joanni qua audistis & vidistis; cæci vident, claudi ambulant, &c.* Marci etiam ultimo in eadem rem dicitur: *Domino cooperante, & sermonem confirmante sequentibus signis.*

I.
Miraculorum gloria Fidem, ad quam firmandam sunt, ostendit esse veram.

Ratio autem est, miraculum siquidem, ut ait S. Chrysostomus homil. 14. in Matth. est pignus quoddam omnipotentiae divinae, & proprium opus ejus, ac veluti sigillum quo veritatem aliquam obligare solet tanquam à se dictam ac traditam; Deus quippe, teste S. Augustino epist. 49. quæst. 6. *mirabilibus operibus loquitur*: unde quicquid per hujusmodi opera, vim omnem naturae superantia, confirmatur, evidenter redditur credibile, maximeque dignum cui Fides tanquam rei à Deo dictae habeatur. Quare summa illos obstinationis & perveracitatis arguit Christus, qui tot visis in confirmationem doctrinae ejus factis miraculis, illam nihilominus non sunt secuti. Sic Joan. c. 15. v. 24. *Si, inquit, opera non fecissem in eis, quae, nemo alius fecit, peccatum non haberent: nunc autem & videntur, & oderunt & me, & Patrem meum.* Quod indicium est doctrinam illam, in cujus confirmationem miracula & prodigia fiunt, per ea reddi evidenter credibilem.

II.
Miracula sunt sigilla quibus Deus veritatem aliquam obligat.

Reprehendit Christus eos, qui ipsius miracula contempserunt.

At verò